

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Dobó Máté
Lektorálta: Leszko Dárisz

2020/01

Dobó Máté – Leveleim

„Én írok levelet magának...” Igen, írok. Pedig manapság már nem írnak levelet az emberek. Azt olyan elavultnak, ódivatúnak gondoljuk már. Talán pont ezért esik jól, amikor valaki mégis levelet ír. Nagyon szeretem Puskin elbeszéléséből Tatjana levelét, talán azért is, mert sokszor megírtam volna én is. Az biztos, hogy lassan 50 különböző hangszíval tudom csak ezt az egy sort mondani, ebből legalább 3 halálos. Megpróbálkozom azzal a nem lehetetlen, de nem is könnyű feladattal, hogy az 50 levélből itt párat papírra vessek.

Én írok levelet magának, már ma, pedig ma találkoztunk először. Tudja, számomra ez a legjobb módja, hogy elmondjam az érzéseimet: papírra vetem őket. hosszú idő után ma találkoztunk először. Nem, nem beszélgetünk rég óta, csak, mint Tatjana képzeletében, úgy éltél te is az enyémben. Nem írnék levelet, ha tudnám, hogy még találkozunk. Bár ezt remélem, de a maga szeszélye bármerre viheti utunkat.

Én írok levelet magának. Tudja, Önnek, aki a villamoson úgy állt az ajtóban, hogy se le- se felszállni ne tudjak. Önnek, aki a menzán 6 percig válogatta előttem a desszertet, miközben én gyakorlatra siettem volna. Önnek, aki úgy adta ki az én ebédem, hogy az csak fele akkora volt, mint az előttem levőé. Önnek, aki előttem vette

le a polcra az utolsó darabot a kedvenc csokimból. Önnek, aki az elektromos rollerét az utca közepén támasztotta le. Tudja meg... már nincs több frusztrációm.

Én írok levelet magának, kell több, nem mond ez eleget? Bár mióta legutoljára találkoztunk, nagyon sokat beszélgettünk online, az mégis nagyon más. Ott nem nézhetem a két szemét. Igen, nagyon örülök, hogy mindig tudunk miről beszélni, de mostanában olyan furcsa lenne találkozni. Majd talán egy levélben leírom.

Én írok levelet Neked! Drága barátom, nagyon rég beszélgettünk. Sajnálom, hogy jött az egyetem, és csak pár havonta tudunk meginni egy sört végtelen történetek társaságában. De hidd, elcsodálatosnak gondolom, hogy még ma is értjük egymás poénjait fél szóból, minden egyes beszélgetésünk olyan, mint ha tegnap köszöntünk volna el a gimiben.

Én írok levelet magának. Jól vagy? Elégedt vagy magaddal, azzal amit elértél? Csinálnál valamit másképp? Azért lehetne kicsit több önbizalmad, sok helyzetben segítene. Kár, hogy gyakran írok magának levelet.

Én írok levelet magának. Ez sem mondott eleget. A mai találkozásunk nem volt jó. nem nézett a szemembe, kerülte a tekintetem. Nehogy a végén kölcsönösen elkerüljük egymást.

Talán ez lenne az utolsó levelem. Tatjana sem írt, csak egyet.

Én írok levelet neked, kedves Olvasó! Remélem volt olyan levél(részlet), mely elgondolkodtatott, melyben magadra, egy megélt helyzetedre ismertél.

„Végzem! Átfutni nem merem,
Megöl a félelem s a szégyen,
De jelleme kezes nekem,
Bízom: a sorsom van kezében...” (Puskin:
Anyegin)

Leszko Darius – A Hársfa az internacionalizmus küszöbén

A Korányi Frigyes szakkollégium idei közgyűlésén többen kampányoltak bizonyos pozíciók betöltése érdekében azzal a nemes, bár némi problémát felvető gondolattal, miszerint a külföldi hallgatók számára is elérhetővé kéne tenni a szakkollégiumi képzés lehetőségét, feltéve, ha tartanak rá igényt.

Hogy a probléma gyökerét feltárjuk, gondoljunk bele, milyen fenomenális volna egy három nyelvű közgyűlés... Nem csak a szokásos embert próbáló türelemmel kéne végig ülni a három órás kéjutazást, hanem háromszoros mennyiségű időbe telne, míg sikerülne magyarul, angolul és németül közölni egymással kulturált módon magasröptű gondolatainkat. Ha netán választanánk egy nyelvet, amin a közgyűlést tartanánk, azzal azon embereket, akik nem vagy nehezkesebben beszélnek csak a nyelvet, a háttérbe szorítanánk. Nem is beszélve egy felvételi táborról, ahol ismét kommunikációs akadályokba ütközne a feladatok zöme, ráadásul a csapat beosztásnál ügyelni kéne az emberek szétválogatására is, nehogy véletlenül olyan csoport alakuljon ki, amely ellehetetleníteni a viták gördülékenységét és provokatív lényét. Egyszerűen fogalmazva: időtakarékoság és energiabefektetés szempontjából előnytelen a külföldi hallgatók integrálása a Hársfa közösségébe.

A szakmai programok megváltoztatása okozná

a legnagyobb fejtörést számunkra, hiszen kellemtelenséget okozhat az előadónak az, hogy mondjuk németül kéne ismertetniük szakterületüket, ily módon akár egyenesen borzalmassá válhatna egy egyébként érdekesítő előadás vagy kerekasztal beszélgetés. Ezzel a lelkesedés a rendezvényeken való részvétel iránt megcsappanna, és a programok hangulata folytogatóvá válna. A szakkollégium célja pedig nem a tagok elrettentése a szakmai tudás megszerzésétől és a nyitottságtól, hanem ennek szöges elmenttje.

Még úgy, hogy eltekintünk a felmerülő energia-, idő- és anyagi befektetéstől, ami szükséges a megfogalmazott tervek véghezviteléhez, sem állíthatjuk teljes bizonyossággal azt, hogy lesz olyan nem magyar anyanyelvű hallgató, aki szívesen erősítené sorainkat. A levegőbe pedig nem lehet várat építeni, pazarolni erőforrásainkat pedig esztelenség, hogyha nem egyenesen örültséggel.

Hazánkon kívül ritka faj a szakkollégium; mondhatni némi kitételrel, hogy másutt nem is létezik. Ezen intézmények fő küldetése a jól értesült, a közösség érdekét szem előtt tartó és az önfejlesztés belső igényével megáldott értelmiség képzése. Abban az esetben, ha ezt a célkitűzést bármilyen reform veszélyeztetné, akkor azon változás káros kihatású volna mindannyiunk felhőtlen életére és tanulmányaira.

Horváth Mátyás – Ciprusi élmények

Sziasztok! Matyi vagyok, és október elején egy hetet a HuPSA-val voltam Cipruson a Twinnet program keretein belül. Valószínűleg az előbbi mondat sokatokban felvetett pár kérdést. Mi is az a HuPSA? Mi az a Twinnet? Matyi, te miért utazgatsz mindig? Először ezeket a kérdéseket fogom megválaszolni, majd egy kis ízelítőt adok abból az egy hétből, amit kint töltöttem.

A HuPSA egy mozaikszó, a Hungarian Pharmaceutical Students' Association, vagyis a

Magyar Gyógyszerészhallgatók Egyesületének rövidítése. Ez az egyesület a Magyarországon tanuló gyógyszerészhallgatókat tömöríti, több mint 150 taggal. Ennek az egyesületnek vagyok március óta az elnöke.

A Twinnet az EPSA, azaz a European Pharmaceutical Students' Association által szervezett szakmai csereprogram. Ennek keretén belül két európai gyógyszerészhallgatói egyesület fog egy-egy hetet a másik országban eltölteni, szakmai és kulturális programokkal kitöltve.

A harmadik, Miért utaztatok ennyit? kérdésre már kevésbé tudok konkrét választ adni, szeretek is, és persze, ha van indok, amit a HuPSA örömmel biztosít, akkor megyek is. :)

És akkor magáról az útról... A mi kis Twinnetünket a CIUPSA-val, azaz a Cyprus International University Pharmaceutical Students' Association-nal közösen szerveztük meg. Ennek alkalmából láttak ők minket vendégül október 6-11 között. Ez az egyetem Ciprus, azon belül is a főváros, Nicosia északi részén helyezkedik el. Valószínűleg a legtöbben tudjátok, hogy Ciprus szigetén elég bonyolult politikai helyzetek uralkodnak, emiatt a sziget két részre oszlik, a déli, főként görög lakossággal rendelkező, és az északi, török többségű részre, mely választóvonal az egész szigetet és ezzel együtt Nicosiát is két részre osztja, közte egy demilitarizált zónával. Maga a történet is még egy külön cikket, ebbe nem is bonyolódna bele. Viszont ez az utazást is bonyolultabbá teszi. Mi repülővel utaztunk Larnaca-ig, majd onnan shuttle-el Nicosiába mentünk, ahol gyalog keltünk át az ellenőrzött határon, majd egy egyetemi busszal utaztunk tovább. Hazautazásunk hasonlóképpen történt, csupán fordított sorrendben. (U don't say :o)

A Twinnet főként a szakmai programokról szól, így ezzel kezdeném a történeteket. Ennek keretén belül megismerkedhettünk az ottani

egyetemi képzéssel, oktatási módszerekkel és elvekkel, melyeket az egyetem határozott meg. Több előadás keretein belül meghallgathattunk farmakognóziát, technológiai, gyógyszerészi kémiai kutatásokat, illetve előadott nekünk az egyetem rektora és a Gyógyszerészi Kar dékánja is. Körbevezettek minket az egyetemen, a laborokban, kevésbé meglepő módon tapasztaltuk, hogy modernebbek a mieinkél. Ami viszont más volt, az az egyetem Fenntarthatósági programja, aminek keretein belül a hallgatók részt vesznek kötelezően hetente egyszer egy workshopon, amin újrahasznosított anyagokból állítanak elő kézzel készült dolgokat, többek között marketingcélra felhasznált tollakat, ceruzákat, noteszokat stb... Ezen kívül tartanak workshopokat a szabadban, ahol a hallgatók, meg persze ezen a héten mi is, saját készítésű, festésű dolgokat állítanak elő. Amellett, hogy pénzt és energiát takarítanak meg ezzel a programmal, a hallgatóknak egy kiszakadást jelent az a heti pár óra, amikor nem a tanulásra szesznelnek rá, hanem egy közösségben állítanak elő dolgokat (lásd a képeken).

Természetesen a Cipruson töltött pár nap alatt volt részünk nem szakmai programokban is. Körbenéztünk Nicosia török oldalán, ahol a kulturális látnivalók (értsd mecsetek, régi börtönök és más építészeti művek) mellett elmélyültünk a szórakozásban is, live music bar-okban, megismertünk a híres török kávézási és teázási szokásokat (este 11-kor is :o), és persze a kihagyhatatlan shisha-t is. Egy napot áldoztunk Kyrenia-nak is, mely egy tengerparti város, mellette egy gyönyörű, kolostorral és kis mediterrán házakkal rendelkező faluval, Bellapais-sal. Ugyancsak egy napunk volt felfedezni Salamis ősi városát (Ancient City of Salamis) és

Famagusta-t a Szellemvárossal (ami ugyancsak kötődik a konfliktushoz) és persze a tengerpartal.

Összefoglalva tehát öt napot töltöttünk ezen a csodálatos szigeten, tele izgalmasabbnál izgalmasabb látnivalókkal, érdekes és barátságos

emberekkel. Sok hasznos szakmai tudást is magunknak mondhatunk, így őszintén tudom mondani, hogy megérte "szerven" a 30 fokban napsütésben. Akit részletesebb beszámoló, több kép vagy csak egy jó beszélgetés érdekel, tudja hol talál. ;)

Ismerj meg egy kolist!

Interjú Antal Dóival és Cs. Kiss Verával

Dóri, te miért választottad Rómát az Erasmusod céljául, Vera, te miért választottad Pestet?

Antal Dóri: Azt hiszem az olasz mentalitás tipikusan olyan (meglehetősen sztereotip leszek, előre is elnézést), amit egy életen át kimondottan nehezen tudnék elviselni. Ugyanis nem igazán tudom jól kezelni hosszú távon a lébecolást, de fél évre a lehető legjobb programnak tűnik a napsütésben, sok pizza mellett utazgatás, kulturálódás, bulizás, nyelvtanulás. Olaszul gyerekkorom óta szeretnék meg-tanulni, de jelenleg megrekedtem a Duolingo azon szintjén, ahol a mondatok élethelyzetekben való alkalmazhatósága gyakorlatilag nulla (hasznos példa: A méhecske a cukorban van. Na, ezt tudom olaszul, érdeklődés esetén szívesen felmondom személyesen).

Cs. Kiss Vera: Ugye én az első két évemet Debrecenben végeztem el, és átjelentkeztem ide harmad-évre. Leginkább az önállóság, a függetlenedés miatt döntöttem így, de nagyon sok barátom, volt gimnáziumi osztálytársam is itt él Pesten; velük is szerettem volna több időt eltölteni. A barátom is Pesten él, úgyhogy a kapcsolatunknak is mindenképp jót tett, hogy feljöttem.

Vera, hogy élted meg szakkolisként az első pesti félévedet, teljesültek-e a várakozásaid vagy sem (és mik voltak ezek)?

Cs. Kiss Vera: A szakkoli nagyon sokat segített, tényleg sokat jelentett, hogy előadásokon, gyakorla-tonon mindig volt egy-egy ismerős arc, sosem voltam egyedül. Emellett jó egy orvostanhallgatókból álló közösségben élni, kurzusokon részt venni, olykor főzni és túrázni. Kicsit segített az elveszettség-érzésem, hogy tudtam, bármi kérdésem-problémám van az egyetemmel kapcsolatban, biztosan választ kapok a koliban.

A várakozásaimat kissé befolyásolta az új legjobb barátom, a farmakológia, így azért kicsit kevesebb idő jutott volt gimis és egyéb barátokkal összefutni, de mindenképp tök jó, hogy a lehetőség azért adott.

Saját szervezésű programok is volt a blokkotok által, hogy érzitek, hogyan fogadták a kolisok? Milyen program van, amit szerintetek érdemes lenne újra vagy első alkalommal megszervezni?

Dóri és Vera egyszerre: Mi nagyon jól éreztük magunkat, reméljük mindeki más is! A Blokkavatóra sokat készültünk, a hangulat jó volt, sokan eljöttek, mindenki kellő mennyiségű vagy annál kicsit több alkohol elfogyasztása után lelkesen és kitartóan bulizott. Ez itt a reklám helye: február 6-án mindenkit szeretettel várunk a második felvonásra, ami az esemény elnevezése terén mutatott kreati-vitásunkat prezentálva Blokkbontó névre hallgat.

Szerintünk érdemes lenne korcsolyázni menni (lehet megszervezzük még januárban), kocsmakvízt szervezni, ismételni a borkóstolót (mindig vicces a vége), csoportosan vért adni, kecskét tartani a kolidvarban vagy Vera macskáját felhozni Debrecenből kolicicának, illetve kezdeményezhetnénk, hogy a NKE kollégiumi épületét kapjuk meg mi!

Vera, változott valami abban, hogyan töltöd a szabadidőd mióta Pestre költöztél? Dóri, te hogy töltötted eddig?

Cs. Kiss Vera: Mivel orvostanhallgató vagyok itt is, ezért sajnos a legnagyobb mértékben még mindig tanulással töltöm az egyébként nem létező szabadidőm. (Vera épp a hetedik vizsgájára készült a

válaszok megadásakor. – a Szerk.) Egyébként elég sok időt töltök Milánnal, nagyjából hetente igyekszem találkozni Pesten élő nővéreimmel, nagymamámmal. És azért egy-két társasozás is bele-fért a gimis barátokkal.

Antal Dóri: A szabadidőmben legszívesebben a barátaimmal vagyok. Nagyon szeretem a tényleg tartalmas beszélgetéseket, vitákat és a teljesen értelmetlen, lehetőség szerint fele sem igaz pletykákat egyaránt. Szeretek olvasni, teniszezni, síelni, zongorázni, társasozni, színházba és képtárba járni (durva, tudom) összességében elég széles érdeklődési köröm van. Bár, ha strapálok magad, biztos tudsz olyan dolgot mondani, amiben nem szívesen vennék részt (magamtól is tudok egyet, sörözés). De összességében az megállapítható, hogy amióta kolis vagyok, a szabadidőm nagyon nagy részét töltöm itt, töltöm veletek.

Bancsó Bettina – Második Hársfatúrám

Mit csinál a szakkolis egy kellemes, napsütéses októberi hétvégén? Élvezi a fásasztó hétköznapi után a jól megérdemelt pihenést, vagy szorgalmas egyetemista módjára folytatja ilyenkor is a munkát és a tanulást. Azok viszont, akiknek még a hét végére se fogyott el az energiája, és még egy kis szabadidőt is sikerült kiharcolni maguknak, azonnal lecsapnak a nagy lehetőségre, hogy a már igazi hagyománnyá vált Hársfatúrán részt vegyenek.

Második Hársfatúrám után bátran kijelenthetem, hogy ez kétségtelenül a kollégium egyik legkalandosabb programja. Hiszen végre egy rövid időre kiszakadunk a pörgős egyetemi életből, és otthagynak a nyüzsgő, koszos Budapestet nekivágunk az ismeretlennek.

Október 19-én indultunk útnak Csákányospusztára Ákos és Csabi jóvoltából egy családias tizenöt fős társasággal. Bár a létszám nem volt hatalmas, ez egy cseppet sem rontott a túra hangulatán. Miután megküzdöttünk az első nagyobb akadállyal, azaz a szállásunk megtalálásával, gyorsan fel is fedeztük a terepet, előbányásztuk a konyhából a többé-kevésbé tiszta edényeket és egyéb konyhai eszközöket, majd lelkesen indultunk a hatalmas tűzrakóhelyhez elkészíteni a vacsoránkat. Ez viszont, mint nem sokkal később kiderült, egy újabb problémát jelentett, tekintve, hogy a ház tulajdonosa által kedvesen felajánlott tűzifa nem volt túl száraz. Persze ezen az akadályon is túllendültünk egymásfél óra alatt, így immár teljes sötétségben kezdhettünk neki a paprikás krumpli elkészítésének. Ez után az este jó hangulatban, beszélgetéssel, játékokkal, valamint egy kis sörpöngözéssel telt.

Másnap, miután elfogyasztottuk a reggelinket, neki is vágunk a kellemes, 12-13 km-es túrának, ami még egy megfáradt egyetemistának is egy egészen könnyen teljesíthető távnak bizonyult. Idén is szerencsénk volt az időjárással, mivel az október végi időpont ellenére is napsütéses meleg kísért minket végig az úton, mely többek között Vitányvárat a Mária-szakadékot és a Béla-forrást is érintette. Köszönhetően a talpraesett társaságnak, idén még az eltévedések és rossz útvonalak követésének aránya is jelentősen kisebb volt, mint ahogy az egy túrán lenni szokott. A kirándulás összességében vidám hangulatban telt, nem sok minden zavarta meg a természet nyugalma, a mi nyugalmaikat viszont annál inkább zavarta a rendkívül aktív életet élő katicák rajzása. Az ártatlan kis bogarak problémája akkor érte el a csúcspontját, amikor délután visszaérve a szállásunkra döbbenet tapasztaltuk, hogy az egyik szoba nyitva hagyott ablakán keresztül katicák százai masíroztak be, és foglalták el helyüket a szoba falán és mennyezetén. Persze mi nem estünk ezen sem kétségbe, hiszen a bogarak eltávolítása már úgyszemint a mi dolgunk volt. Egy rövid pihenés után összepakoltunk, majd miután kivártuk, hogy a ház kedves tulajdonosa sasszemeivel körbekémlelje a terepet, nehogy valamit helytelenül hagyjunk ott, a katicasereg kíséretében elindultunk hazafelé.

Összességében a hétvége ezúttal is nagyon jóra sikeredett, hiszen akárhányszor vesz részt rajta az ember, mindig más kalandokat és meglepetéseket tartogat számunkra. Akár az éjfélig tartó bulizás a cél, akár az, hogy kifárasztjuk magunkat, a Hársfatúra mindenképpen felüdülést jelent mindenki számára.

Botos Péter – Viseletben

Fehér, frissen mosott, bőujjú ing, fekete, a sarkánál a sok megpróbáltatástól kissé kopott csizma, jobb napokat is megélt fekete mellény, fekete kalap, amit bármikor felveszek, más embernek érzem magam benne, és gombóc a torokban a megszokhatatlan izgalomtól, ez volt mind, amivel elindultam otthonról az egri Gárdonyi Géza Színházba, a művészeti iskolánk 15. éves jubileumára idén nyáron.

Útközben átgondoltam, mit is jelent ez az esemény nekem. Már egy éve érettségiztem és elbúcsúztam az iskolámtól, ahol tizenhárom éven keresztül tanultam és mellette minden héten kétszer-háromszor (alkalmanként ötször-hatszor) néptáncoltam. Mégis visszahívtak minket, a kegyetlen „senior” vagy „öreg” jelzővel illetett táncosokat, akikkel tavasszal megalgottunk egy utolsó műsort, részben a közönségnek, szüleinknek és a jubileumra, részben magunknak.

Miközben a szokásos úton haladtam Eger utcáin, elkalandoztak a gondolataim; eszembe jutott az első alkalom, amikor kis elsőosztályos diákként néptáncórára mentem. Megszeppebbe vártuk, vajon mit is jelenthet ez a néptánc, nem is gondoltuk, egy egész életérzés és hivatás lesz számunkra. Kis apró lábak és sivítás-ujjongás övezte az összes próbánkat, amikor táncoltunk és játszottunk. Éreztem a számban a szüreti pogácsa és ropogós szőlő ízét, ahogy a felnémeti szüreti felvonuláson népviseletben, népdalokat énekelve vonultunk a szőlőszentelésre, éreztem az arcomon a hűvös szeptemberi szellőt, ahogy a tánc közben fúj minket.

Eszembe jutottak a Dobó téri karácsonyi műsorok, amikor vacogva, tipegve-topogva vártunk a kivilágított, feldíszített, óriási karácsonyfa alatt, hogy mi kerüljünk sorra a betlehemesünkkel, a rorátéval, majd a karácsonyi táncunkkal. Vártuk, hogy eltáncoljuk az iskolai műsoron is, amikor a tanítónénik és tanárok ámulva néznek minket és mindenki várta a néptáncosokat. Szinte nem volt olyan megemlékezés vagy iskolai program, amire ne kértek volna fel minket, mi pedig mindig szívvel-lélekkel készültünk, akár ír, akár orosz néptáncot.

Eszembe jutott, hogy ahogy teltek az évek és egyre jobban felnőtünk, táncjátékokat kezdtünk tanulni. Nálunk volt *Hegyen-völgyön lakodalom*, amiben a legkisebektől a legnagyobbakig minden táncos részt vett, volt Európa és

Magyarország tájékeit körbejáró *Kárpát-expressz*, ami Erdélyből, Gyimesből elindulva Velencébe, a velencei karneválra jutott el, közben meg-megállva a magyar falvakban, melyeknek táncait mi mutattuk be. *Dédapáink emlékére* készítettük az I. világháborúról szóló táncjátékunkat mezőszegi, kükkülómenti, kalotaszegi és szatmári táncokkal, amiben a katonák otthon hagyják párjukat és talán soha nem térnek haza.

Eszembe jutott, amikor már nem csak autentikus táncokat tanultunk, hanem keringőt, latint, balletet, kortársat, amiket mind beillesztettünk valamilyen formában a mi kis játékunkba a néptánc mellé. A Csík Zenekar *Boldogságkeresője* ihlette táncunkban már vegyesen keveredett mindenféle stílus és mindannyian megtaláltuk saját magunkat nem csak a néptáncban, hanem a többi táncban is. Mégis ezen „pályafutásunk” fénypontját akkor értük el, amikor a tizedik jubileumunkra készülve felmerült az ötlet, hogy készítsünk egy *Fény és árnyék* nevezetű műsort. Fekete és fehér ruhákba öltözött párok tán-

colták el a születés, a fiatalok, a jó-rossz ellentét, a boldogság, a szenvedés, a harc, a halál és a békülés táncát, tele csodás zenékkal és az évek elteltével kibontakozó, bár azért sose tökéletes, színészi tehetségünkkel. Óriási lehetőség volt számunkra ezt a színházban eltáncolni, ahol minden adott volt arra, hogy megmutassuk minél több embernek, mit jelent számunkra a tánc, a művészet ezen ága. Sosem felejttem el, milyen érzés volt a színház falai között készülni, kilépni a reflektorborított színpadra és átadni magunkat a táncnak.

Eszembe jutottak az alkalmak, amikor az egri sérültek otthonában lakó gyerekekkel először találkoztunk és ahogy egyre több alkalommal táncoltunk velük, ők is mennyit fejlődtek és milyen felbecsülhetetlen élmény volt nekik velünk táncolni. Bármikor meghallom a *Most múlik pontosan* című dalt, az jut eszembe, amikor

a kezüket fogva vezettük be őket a tánc világába. Amikor szomorúak vagy fáradtak voltak, bármikor megérkeztünk hozzájuk, felvidultak és megfeszültek minden problémájukról, minden bánatságról és igazságtalanságról, ami őket éri, mert nekünk ők ahogy vannak, úgy voltak különlegesek és egyedülállóak.

Eszembe jutott, amikor egy betegségem miatt nem tudtam próbákra menni és majdnem kimaradtam a farsangi iskolai báli műsorból. Ugyanis minden évben valamelyik táncjátékunkat ezen a farsangi bálon mutattuk be, akkor látták szüleink és tanáraink először, min is ügködtünk fél éven keresztül, miért maradtunk bent esténként kilenc-tíz óráig, miért voltunk hétvégeente egész napokat a próbateremben. Szinte mintha tegnap lett volna a végzős évemben ez az utolsó farsangi bál, amin szerencsére részt tudtam venni, ahol a *Kőműves Kelemenné* balladát dolgoztuk fel. Majd eljutottunk az érettségiig és a szokásos évvégi gálaműsorunkig, ahol már számítottunk rá ballagók, hogy el érzékenyítenek minket a tanáraink és táncos társaink, készültek nekünk egy fényképalbummal, amiben a kezdetek kezdetétől benne voltak ezek

az emlékek, amiket elmesélek, kaptunk egy saját kalapot, amit azóta is vigyázva óvok. Majd elbúcsúztak tőlünk.

De idén utoljára, immáron orvostanhallgatóként visszacsöppenve a múltba, mégis beléptem a színház ajtáján a társaimmal, átöltöztünk népviseletbe, felhúztuk a csizmát és párunk kezét fogva felléptünk a színpadra, majd ahogy elhúzták előttünk a függönyöket, újra átadtuk magunkat a zenének és csak táncoltunk. És ott tudatosult bennem, hogy ennek a tizenhárom évnek köszönhetem, hogy barátokra találtam, második szülőkre a tánctanáraimban, megismételhetetlen, meghitt és megható pillanatok, amikor egy-egy komolyabb témájú műsorunkon már eljutott hozzánk is a valódi üzenete a táncunknak. Rádöbentem, hogy ez a csodálatos ebben, hogy bármilyen érzelmet, fájdalmat, küzdelmet el lehet táncolni, csak arra van szükség, hogy önmagunkat adjuk és őszinték maradjunk. És teljesen mindegy, hogy az előző évszázad elején vagyunk vagy 2019-et írunk, a táncnak nem változik a mondanivalója, ugyanolyan menedék lesz számunkra és remélhetőleg ebben a csodában, amiben nekünk is részünk van, adhatunk valamennyit a közönségünknek is.

Kosztolányi Dezső – Hajnali részegség

Elmondanám ezt néked. Ha nem unnád.
Múlt éjszaka - háromkor - abbahagytam
a munkát.

Le is feküdtem. Ám a gép az agyban
zörgött tovább, kattogva-zúgva nagyban,
csak forgolódtam dühösen az ágyon,
nem jött az álom.

Hívtam pedig, így és úgy, balga szókkal,
százig olvasva s mérges altatókkal.

Az, amit irtam, lázasan meredt rám.

Izgatta szívem negyven cigarettám.

Meg más egyéb is. A fekete. Minden.

Hát fölkelek, nem bánom az egészséget,

sétálgatok szobámba le- föl, ingben,

köröttem a családi fészek,

a szájakon lágy, álombeli mézek

s amint botorkálok itt, mint részeg,

az ablakon kinézek.

Várj csak, hogy is kezdjem, hogy magyaráz-
zam?

Te ismered a házam

s ha emlékezni tudsz a

a hálószobámra, azt is tudhatod,

milyen szegényes, elhagyott

ilyenkor innen a Logodi-utca,

ahol lakom.

Tárt otthonokba látsz az ablakon.

Az emberek feldöntve és vakon

vízszintesen fekszenek

s megforduló szemük kancsítva néz szét

ködébe csalván csillogó eszüknek,

mert a mindennapos agy-vérszegénység

borult reájuk.

Mellettük a cipőjük, a ruhájuk

s ők egy szobába zárva, mint dobozba,

melyet ébren szepítnek álmodozva,

de - mondhatom - ha így reá meredhetsz,

minden lakás olyan, akár a ketrec,

Egy keltőóra átketyeg a csöndből,

sántítva baktat, nyomba felcsörömpöl

és az alvóra szól a

harsány riasztó: «ébredj a valóra».

A ház is alszik, holtan és bután,

mint majd száz év után,

ha összeomlik, gyom virít alóla

s nem sejtí senki róla,

hogy otthonunk volt-e, vagy állat óla.

De fön, barátom, ott fön a derűs ég,

valami tiszta, fényes nagyszerűség,

reszketve és szilárdul, mint a hűség.

Az égbolt,

egészen úgy, mint hajdanába rég volt,
mint az anyám paplanja, az a kék folt,
mint a vízfesték, mely írámra szétfolyt,
s a csillagok

lélekző lelke csöndesen ragyog

a langyos őszi

éjjelbe, mely a hideget előzi,

kimondhatatlan messze s odaát,

ők, akik nézték Hannibál hadát

s most néznek engem, aki ide estem

és állok egy ablakba, Budapesten.

Én nem tudom, mi történt vélem ekkor,

de úgy rémlett, egy szárny suhan felettem

s felém hajol az, amit eltemettem

rég, a gyerekkor.

Olyan sokáig

bámultam az égbolt gazdag csodáit,

hogy már pirkadt is keleten s a szélben

a csillagok szikrázva, észrevétlen

meg-meglibegtek és távolba roppant

tűzcsóva lobbant,

egy mennyei kastély kapuja tárult,

körötte láng gyult,

valami rebbent,

oszolni kezdett a vendégsereg fent.

a hajnali homály mély

árnyékai közé lengett a báléj,

künn az előcsarnok fényárban úszott,

a házigazda a lépcsőn bucsúzott,

előkelő úr, az ég óriása,

a bálterem hatalmas glóriása

s mozgás riadt, csilingelés, csodás,

halk női suttogás,

mint amikor már vége van a bálnak

s a kapusok kocsikért kiabálnak.

Egy csipkefátyol

látszott, amint a távol

homályból

gyémántosan aláfolly

egy messze kéklő,

pazar belépő,

melyet magára ölt egy drága, szép nő

és rajt egy ékkő

behintve fénnel ezt a néma békét.

a halovány ég túlvilági kékét,

vagy tán egy angyal, aki szűzi,

szép mozdulattal csillogó fejékét

hajába tűzi

és az álomnál csendesebben

egy arra ringó,

könnyűcske hintó
mélyébe lebben
s tovább robog kacér mosollyal ebben.
aztán amíg vad paripái futnak
a farsangosan-lángoló Tejutnak
arany konfetti-záporába sok száz
bazar között, patkójuk fölsziporkáz.

Szájtátva álltam
s a boldogságtól föl-fölkiabáltam,
az égbe bál van, minden este bál van
és fölvilágolt mély értelme ennek
a régi, nagy titoknak, hogy a mennynek
tündérei hajnalba hazamennek
fényes körútjain a végtelennek.

Virradtig
maradtam így és csak bámultam addig.
Egyszerre szóltam: hát te mit kerestél
ezen a földön, mily silány regéket,
miféle ringyók rabságába estél,
mily kézirat volt fontosabb tenéked,
hogy annyi nyár múlt, annyi sok deres tél

és annyi rest éj
s csak most tűnik szemedbe ez az estély?

Ötven,
jaj ötven éve - lelkeim visszadöbben -
halottjaim is itt-ott, egyre többen -
jaj, ötven éve tündököl fölöttem
ez a sok élő, fényes, égi szomszéd,
ki látja, hogy a könnyem morzsolom szét.
Szóval bevallom néked, megtörötten
földig borultam s mindezt megköszöntem.

Nézd csak, tudom, hogy nincsen mibe hinnem
s azt is tudom, hogy el kell mennem innen.
de pattanó szívem feszítve húrnak,
dalolni kezdtem ekkor azúrnak,
annak, kiről nem tudja senki, hol van,
annak, kit nem lelek se most, se holtan.
Bizony, ma már, hogy izmaim lazúlnak,
úgy érzem én, barátom, hogy a porban,
hol lelkek és göröngyök közt botoltam,
mégis csak egy nagy, ismeretlen úrnak
vendége voltam.

Lovász Kolos – **Mikroszkóp**

Ágota nem volt hétköznapi lány. Számára a világ sokkal érdekesebb volt, ha nem kellett a körülötte lévő, magánál nagyobb környezetet szemlélnie. Az emberi társadalmak működése, a világpolitikai helyzet, a jog nem nyugtázták le és nem kötötték le figyelmét. Sőt, még a társas és személyközi kapcsolatok útvesztőiben is gyakran eltévedt. Egyszerűen nem ismerte ki magát a világban: mintha ő nem idevalósi volna – gondolta gyakran magában.

Ágota számára tehát a legnagyobb áttekinthető egység az emberi test volt. Csodálatos természet, lenyűgöző világ volt számára a szervezet(t) működése. Mégis, talán a legjobban az embert alkotó élőlények álltak érdeklődésének középpontjában: az a sok-sok millió és milliárd parányi alkotó, amely különálló és mégis egy, nem tudták nem magukkal ragadni. Gyakran nézegette az apró, rózsaszínen, téglavörösen vagy mélykéken tetsző sejteket, és azon gondolkodott, hogy ő miért nem tud hasonlóképpen része lenni az Egynek.

Ágota egy esős napon az utolsó gyakorlata után hazafelé tartott az egyetemről. Az EOK feletti kék eget abban a pillanatban szürkére, helyenként feketére színezte a közelgő vihar.

Kissé örült, mikor nem kellett maga fölé tartania megszokott virágos esernyőjét az árkádok alatt, viszont az Üllői úti piroslámpa feledtette vele efeletti érzéseit. Az eső rendületlenül szakadt tovább, és olykor-olykor megjelentek az első villámok fényes szikrái a néma égbolton.

Az otthon ennél viszont sokkalta csendesebb, világosabb, hangulatosabb és kellemesebb volt. Itt nem volt eső, villámlás, mennydörgés, szürkesség (emberek...) vagy bármilyen egyéb, ami az időjárás miatt kissé lankadt jókedvét tovább szeghette volna. Életkedve és -energiája azonnal visszatért, miután elkészítette az egész nap áhított borsmenta teát. Leült az íróasztalához, és kedvenc elfoglaltságának szentelte magát: bekapcsolta a régi, kissé megkopott, szüleitől kapott mikroszkópját, és azon keresztül szemlélte a benne is jelenlevő apró és annál is kisebb univerzumot. A mikroszkóp fénye azonnal barátságosan felmosolygott, ő pedig mindennél jobban várta, hogy az aznap megfestett metszetet az okulár alá helyezhesse. Ekkor azonban váratlan dolog történt...

A fókusz beállítva, a rózsaszín különböző árnyalataiban játszó sejthalmazban egy nagyonyos sejtcsoportot vélt felfedezni. Ezt alig rögzítette kötőszövet a környezetéhez, és Ágota

abban is biztos volt, hogy nem pusztán műterméket látott. A sejtsoport szinte a semmiben lebegett, más sejtektől milliméteres távolságban.

Ágota nagyon meglepődött. Nem lehet, hogy sejtek alig legyenek rögzítve, hiszen valahova kapaszkodniuk kell! A környező sejtek azonban szemmel láthatólag alig törődtek a magányos sejtekkel, magabiztosan foglalták el helyüket a paraffinban. Ágota ekkor a következő megállapítást tette: ha a sejtek nem műtermék keletkezése miatt vannak így elszeparálva és a többi sejt nem is haragszik rá, ezek szemmel láthatólag fontos funkciót töltenek be, amelyhez arra a különleges lókuszra van szükségük. Helyesen tehát, az Egy ezen alkotói számára, bármilyen furcsa is, működésük szempontjából elengedhetetlen, hogy kifejezetten azt a térrészt foglalják el, ahol a fixálás közben (és így utána is) tartózkodtak.

Ezt a jelenséget persze triviális ténynek is felfoghatjuk, főhősünk gondolataiban ez azonban a következő dedukciót ébresztette: ha a sejteknél megfigyelhető a jelenség, és a természet

– ha akarja, ha nem —, ismétli önmagát; elképzelhető lehet, hogy a földi társadalom mikrokozmoszában élő és átható ugyanez. Az embernek, így tehát, bár helyzete (talán a maga számára is) látszólag ismeretlen, szüksége van arra a bizonyos lókuszra, hogy funkcióját betölthesse és feladatát elvégezhesse. Azért differenciálódott és migrált oda, ahova, hogy ott a megfelelő körülmények között hatékony alkotója legyen az Egy működésének és fejlődésének. Nem hiábavaló egyetlen sejt sem. Az utolsó megszámlált is hasonló az elsőhöz, mert vele rokon. Ha magányos sejtünk valamelyik társához akarná hasonlítani magát, nem lenne keresnivalója a meghatározott térrészben; hiszen ő azért került oda, aki, nem pedig azért, aki nem. Ágota számára a világ ezután egyre színesebb lett. Továbbra sem érdeklődött az aktuálpolitikai botrányok vagy a gazdaságföldrajz iránt, sokkal fontosabb következtetést tett a maga és mások előnyére: a világban elfoglalt helyünk annak a személynek a helye, akik mi vagyunk, nem pedig azé a valakié, akik nem vagyunk.

Pethe Otília – Filmajánló: Az élet maga

Egy átlagos romantikus filmre számítottam, aztán valami egészen lebilincselő és elgondolkodtató élményt adott számomra a rendező, aki nem más, mint az eddig leginkább forgatókönyvíróként tevékenykedő Dan Fogelman (*Last Vegas; Őrült, dilis szerelem; Aranyhaj és a nagy gubanc*). A szereplőgárda is sokszínű, ugyanis olyan színészek sorakoznak fel a filmben, mint Oscar Isaac, Olivia Wilde, Antonio Banderas, Anette Bening és Samuel L. Jackson.

A történet New Yorkban indul egy Bob Dylan számmal, de egészen Spanyolországig szól a dal. Kezdetben azt gondolnád, egy pár szerelmét meséli el, de ennél sokkal többet mond az emberi kapcsolatokról. Keresni fogod a főhőst és találgatni fogsz a mellékszereplőkről.

Szemmel láthatóan életlenül életesekek a beállítások és kiállítások ebben a szerepjátékban.

Hogy miért is választottam ezt a filmet? Egyrészt azért, mert ehhez hasonló felforgatókönyvfejezeteket mozgóképen megelevenítve még nem láttam. Úgy vezet félre, mint részeg sofőr a záróvonal mentén: kacszva. Csakhogy itt a rendező tudatosan akar megtéveszteni. A teljesen megbízhatatlan narrációban nehezen lelni rációt kezdetben, de érdemes tovább forgatni minden képkockáját, míg kirakódik a bűvös történet. Egyszerre vicces és csal könnyeket a szemedbe, gyengéd és indulatos, erős és megindító. Többet nem árulnék el róla, mert nem a saját szemüvegemet akarom rátok adni, de remélem, hogy ezzel az ajánlással kicsit élesítek a tieteken

